

„Следъ едно месечно неподвижно лежене върху леглото днесъ се почувствувахъ малко по-добре. По обичай връзъ лѣвата ми ржка зачервения мартеница. Малката самарянка Мими, която още не може отъ свѣнъ да свикне и преоблича тежко болнитѣ е донесла за всички болни — стари и млади по една мартеница . . . и ще чакаме да се появятъ лястовици за да ги туримъ подъ камъкъ. . . Но какъвъ камъкъ? Ние сме войници и можемъ да ги поставимъ въ окопа и снаряда да изхвърли мартеницата и съвсемъ да не видимъ каква богалинка е дошла първа да се настани подъ камъка. . . Може и преди да дойдатъ лястовицкитѣ да не сме вече живи. . . Война е.

„Високия прозорецъ облива стаята съ сива светлина. Тя се цеди на сила отъ мрачното небо, покрито съ черни разпокъсани облаци, блѣскани отъ невидима сила — отъ югъ къмъ западъ. Дали и тѣ не бѣгатъ отъ лютитѣ битки, които се водятъ тамъ на югъ? Градината е омърлушена, притисната. Високитѣ брѣсти и трепетлики, съ тъмнокафяви голи грани, неподвижно се чудятъ на глупостта човѣшка сами да си създаватъ мжки и страдания.

Въ дѣното се издига боръ съ увехтѣла зеленина, тжженъ и нерадъ. Само брѣшлянътъ впилъ жилки въ брѣстовитѣ кори тържествено се извива по стволитѣ и тукъ тамъ образува арки, готови всѣки мигъ тържественни гости да посрѣщатъ. Зелената трѣвица, досущъ проскубано кадифе отъ дълга употреба, покрива градината; тукъ таме кукурякъ, или жълта игличина, или пѣкъ закѣснѣли кокичета я прошарватъ, само да увеличатъ и тѣй силната тжга. Фонтана е спрѣлъ, не руи своитѣ струи високо до възбогъ. Сивитѣ камъни и оголенитѣ розови храсти го оприличаватъ на развалина.

„На лѣво тумба кипариси, израсли високо, съ полупияна загриженостъ закриватъ зимната градина, чийто стъклень покривъ отражава облацитѣ и става по-сивъ, по-черенъ отъ тѣхъ. Тѣ се гонятъ по покрива съ ужасна настървеностъ.

„Азъ не помня кога сж ме донесли тукъ, нито пѣкъ съмъ ставалъ отъ леглото. Сега всичко за първи пжтъ